

Sygn. akt III CSK 304/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa K. W.  
przeciwko A. B., Z. B. i Gminie K.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 27 listopada 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej i zasądza od powódki na rzecz pozwanych A. B. oraz Z. B. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset zł), a także na rzecz pozwanej Gminy K. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset zł) - obie kwoty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie o zapłatę oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 września 2013 r.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna ona w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

Skarżąca niekonsekwentnie zarzuciła Sądom *meriti* zarówno wzięcie pod uwagę opinii biegłego w zakresie emisji i negatywnych oddziaływań na nieruchomości powódki, jak i dokonanie ustaleń bez zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Ustawodawca celowo użył w art. 278 § 1 k.p.c. sformułowania „może”, podkreślając swobodną władzę sądu w tym zakresie. Ponadto ocena wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłego należy do sądu rozpoznającego sprawę (art. 233 § 1 k.p.c.) i nie mieści się w ramach kognicji Sądu Najwyższego

w postępowaniu kasacyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r. V CSK 125/13, nie publ.).

Skarga kasacyjna została skierowana w istocie przeciwko ustaleniom, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.), należało zatem odmówić przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c.

[aw]